

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 232.534 van 13 oktober 2015
in de zaken I. A. 214.118/IX-8525
II. A. 214.122/IX-8526

In zake:

I.

XXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Antoon Lust en Sabien Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

II.

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Jole Carlé
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

I.

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat David D'Hooghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

II.

XXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Antoon Lust en Sabien Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de administratieve cassatieberoepen

1. De beide administratieve cassatieberoepen, respectievelijk ingesteld (I) op 31 oktober 2014 en (II) op 30 oktober 2014, strekken tot de nietigverklaring van besluit nr. 2014/113 van 30 september 2014 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikkingen (I) nr. 10.910 en (II) nr. 10.909 van 17 november 2014 zijn de cassatieberoepen toelaatbaar verklaard.

In de beide zaken heeft de verwerende partij een memorie van antwoord ingediend en heeft de verzoekende partij een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag over de beide zaken opgesteld.

In de zaak A. 214.118 heeft de verzoekende partij gevraagd om te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Snauwaert, die *loco* advocaat Antoon Lust in de beide zaken verschijnt voor XXXX en advocaat David D'Hooghe, die in de beide zaken verschijnt voor de Katholieke Universiteit Leuven, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In het bestreden besluit vat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen de feitelijke gegevens van de zaak als volgt samen:

“3.1. Verzoekende partij [XXXX] is tijdens het academiejaar 2013-2014 ingeschreven in de master in de geneeskunde, prespecialisatie orthopedie.

A. Het beroep betreft de examenbeslissing van 24 juni 2014 voor de opleidingsonderdelen ‘masterpaper’ (16/20), ‘verdieping in de heelkundige disciplines’ (13/20) en ‘klinische stage in de heelkundige disciplines, deel 2’ (15/20).

B. Het beroep betreft de beslissing zonder datum (rond 25 april 2014) tot niet-selectie als ASO orthopedie (= weigering aanvaardingsattest), alsmede de voorafgaande beslissing zonder datum inzake de ranking van de kandidaten voor ASO orthopedie.

C. Het beroep betreft de beslissing tot weigering van aflevering van een attest/visum ASO orthopedie buiten contingent.

3.2. Verzoekende partij stelde tegen de beslissingen onder 3.1. intern beroep in:

A. Verzoekende partij stelde op datum van 1 juli 2014 een intern beroep in bij de vicerector studentenbeleid van de onderwijsinstelling.

B. Verzoekende partij stelde op datum van 9 juni 2014 een intern beroep in bij de vicerector studentenbeleid van de onderwijsinstelling.

C. Verzoekende partij stelde op datum van 9 juni 2014 een intern beroep in bij de vicerector studentenbeleid van de onderwijsinstelling.

3.3. Bij beslissing van de vicerector studentenbeleid op datum van 27 juni 2014 werd het intern beroep onder voorwerp B en C onontvankelijk en ongegrond verklaard.

De beroepsinstantie stelde dat dit beroep niet tegen een studievoortgangsbepaling is ingesteld omdat de resultaten waarop de rangschikking gebaseerd is nog niet officieel bekend zijn gemaakt. Daarnaast stelde zij dat de verzoekende partij geen beroep kan instellen tegen resultaten van vorige academiejaren. De beroepsbeslissing stelde dat de beslissing van niet-selectie inderdaad eerst mondeling is meegedeeld, maar uiteindelijk ook schriftelijk na intern beroep. Over de evaluatiecriteria waar verzoekende partij opmerkingen over had, meldde de beroepsinstantie dat de verzo-

kende partij hierover voldoende geïnformeerd was via de ‘Leidraad co-assistentenschap prespecialisatie’. Het gewicht van de ‘Stage heelkunde’ zou gelijk geweest zijn tijdens de 1^e en 2^e selectieronde: 11%. Over de vermeende gebrekkige motivering van de beslissing tot niet-selectie (inhoudelijk gebrekkig en slechts beperkt tot deeltijfers), stelde de beslissing dat het recht op feedback pas na bekendmaking van de resultaten ontstaat. Wat de opvraging van de vergelijkende resultaten van medekandidaten betreft, stelt zij dat zij daar niet op kan ingaan daar dit een schending van de privacy van de betrokkenen zou inhouden. Ten slotte stelde de bestreden beroepsbeslissing dat ook buiten contingent geen toegang verschaft kan worden tot verdere opleiding. Het zou een beslissing betreffen die de onderwijsinstelling overstijgt, aangezien de contingenten worden vastgelegd door federale regelgeving. Ook al staat de regelgeving ‘lissage’ toe, dan creëert dit t.a.v. verzoekende partij geen recht op zo’n uitzondering volgens de beroepsinstantie. Verder stelde de beslissing dat de weigering is ingegeven door de bekommernis om de beoordelingscriteria correct toe te passen over alle specialisaties en door de beperkte opleidingscapaciteit. De beroepsinstantie acht zich niet bevoegd te beoordelen of de weigering om buiten contingent de opleiding te vervolgen al dan niet terecht is. Bij beslissing van de vicerector studentenbeleid op datum van 11 juli 2014 werd het intern beroep onder voorwerp A ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

Wat de Masterproef betreft, zou er onduidelijkheid zijn ontstaan omtrent de identiteit van de beoordelaars zodat de beroepsinstantie de namen van de beoordelaars samen met de door hun gebruikte beoordelingsschema’s meedeelt. Wat de casuspresentatie betreft, schrijft de beroepsinstantie de discrepantie tussen de scores (10/20 en 16/20) toe aan het feit dat het gaat om een beoordeling door meerdere personen. Wat het co-assistentenschap betreft, werden de scoreformulieren voorgelegd bij de beroepsbeslissing. Daarnaast stelde de beroepsbeslissing dat de ongunstige rangschikking geen waardeoordeel uitspreekt over de kunde van de student voor dat vak. De beslissing op intern beroep voor voorwerp B en C werd bij e-mail van 27 juni 2014 aan verzoekende partij overgemaakt.

De beslissing op intern beroep voor voorwerp A werd bij e-mail van 11 juli 2014 aan verzoekende partij overgemaakt.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2014 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.”

3.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen verklaart op 30 september 2014 met het thans bestreden besluit het beroep van XXXX ontvankelijk en gegrond. Hij besluit voorts:

“De examenbeslissing van de examencommissie d.d. 24 juni 2014 en de beslissing van de vicerector studentenbeleid d.d. 11 juli 2014 genomen in het kader van het intern beroep worden vernietigd.

De beslissing zonder datum (rond 25 april 2014) tot niet-selectie als ASO orthopedie (= niet-toelating tot de ManaMa), alsmede de voorafgaande beslissing zonder datum inzake de ranking van de kandidaten voor ASO orthopedie, de beslissing van het bureau van de facultaire selectiecommissie inzake het bezwaar en de beslissing van de vicerector studentenbeleid d.d. 27 juni 2014 genomen in het kader van het intern beroep worden vernietigd.

De bevoegde instantie van verwerende partij neemt uiterlijk op 14 oktober 2014 een nieuwe beslissing rekening houdend met de hoger vermelde overwegingen.

In toepassing van artikel II.292, §1, tweede lid Codex Hoger Onderwijs beveelt de Raad de onmiddellijke, voorlopige inschrijving van verzoekende partij in de ManaMa in de specialistische geneeskunde, afstudeerrichting orthopedische heelkunde.”

IV. Samenvoeging

4. De beide cassatieberoepen zijn gericht tegen dezelfde rechterlijke beslissing.

De KULeuven betwist in hoofdde de rechtsmacht van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen om kennis te nemen van de bepalingen genomen in het kader van het zogenaamde aanvaardingsattest. De student is van mening dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen zich niet expliciet heeft uitgesproken over haar beroep tegen de weigering om haar een aanvaardingsattest te bezorgen en zij beperkt haar cassatieberoep uitdrukkelijk tot de bestreden bepaling “voor zover deze betrekking heeft (of juist geen betrekking heeft) op de betwisting met betrekking tot het al dan niet afgeven van het aanvaardingsattest”, dit “zowel binnen als buiten continuent”.

Een uitspraak over de ene zaak kan, zoals hierna ook zal blijken, een wezenlijke invloed hebben op de andere zaak. De goede rechtsbedeling verlangt dan ook de samenvoeging van de beide zaken, zodat er in één arrest uitspraak over kan volgen.

V. Regelmatigheid van de rechtspleging

5.1. De beide partijen hebben met het oog op de openbare terechtzitting elk en in de beide zaken een pleitnota ingediend.

5.2. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie of een nota neer te leggen. Enkel is bepaald dat wanneer de auditeur concludeert tot de verworping van het cassatieberoep – welke situatie zich in de zaak A. 214.122 zelfs niet voordoet – de verzoekende partij luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, moet “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”.

De neergelegde pleitnota’s zijn derhalve geen ontvankelijke processtukken. Voor zover ze evenwel de neerslag vormen van de mondelinge uiteenzettingen ter terechtzitting, worden ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

VI. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep in de zaak A. 214.122

6. Het cassatieberoep in de zaak A. 214.122 voert geen middelen aan tegen het bestreden besluit, in zoverre het uitspraak doet over de grieven aangebracht tegen het voorwerp “onder A”:

“A. Het beroep betreft de examenbeslissing van 24 juni 2014 voor de opleidingsonderdelen ‘masterpaper’ (16/20), ‘verdieping in de heelkundige disciplines’ (13/20) en ‘klinische stage in de heelkundige disciplines, deel 2’ (15/20).”

In zoverre is het cassatieberoep dan ook onontvankelijk, wat desnoods ambtshalve vastgesteld moet worden.

VII. Onderzoek van het eerste middel in de zaak A. 214.122

Standpunt van de partijen

7. Met toepassing van artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ doet de Raad van State uitspraak op basis van de memorie van wederantwoord, die de vorm heeft van een samenvattende memorie.

8. In het eerste middel, zoals het is samengevat in de memorie van wederantwoord, voert verzoekster de schending aan van de artikelen II.285, tweede lid, en I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs, artikel 170 van de wet van 29 april 1996 (‘houdende sociale bepalingen’), de artikelen 1, 1°, en 3 van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 (‘betreffende de planning van het medisch aanbod’), de artikelen 10 “e.v.” van het koninklijk besluit van 21 april 1983 (‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’), de artikelen 7, 8, 10 en 29 van het ministerieel besluit van 23 april 2014 (‘tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van geneesheer-specialisten, stagemeesters en stagediensten’) en van “Hoofdstuk V” van het ministerieel besluit van 18 juli 1979 (‘tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeesters en stagediensten voor de specialiteiten van heelkunde, neurochirurgie, plastische heelkunde, urologie en orthopedie’).

Verzoekster zet uiteen dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen “slechts bevoegd [is] om kennis te nemen van ‘studievoortgangsbeslissingen’”:

“De beslissingen genomen in het kader van de besluitvorming om het ‘aanvaardingsattest’, dat toegang geeft tot de beroepsopleiding leidend tot de titel van ‘geneesheer-specialist’, af te leveren – of niet – zijn geen beslissingen die kaderen in de studievoortgang, maar enkel en alleen beslissingen die kaderen in de toegang tot de beroepsopleiding.”

9. In de memorie van antwoord betoogt de verwerende partij dat de KULeuven geenszins de federale regeling inzake contingentering uitvoert, maar in de planning van haar onderwijsaanbod veel verder gaat. Zij vult niet eens al haar erkende stageplaatsen op. Het middel gaat uit, aldus de verwerende partij, van de onjuiste premisse dat verzoekster geen aanvaardingsattest kon afgeven, zodat het alleen al om die reden ongegrond is.

De verwerende partij wijst er voorts op dat de selectiecriteria die verzoekster hanteert, iedere rechtsgrond missen, zodat ook op dat punt bezwaarlijk kan worden gesproken van het uitvoeren van de contingentering. Artikel 35*novies*, § 1, 4°, van koninklijk besluit nr. 78 machtigt de Koning slechts om de criteria en regels vast te leggen voor de selectie van kandidaten.

De verwerende partij benadrukt nog dat de regeling die verzoekster heeft uitgewerkt, wel degelijk een beperking inhoudt, niet enkel van de toegang tot de beroepsopleiding, maar bovenal van de toegang tot de master-na-master specialistische geneeskunde. Zij heeft een “eigensoortig” ‘aanvaardingsattest’ ontwikkeld dat niet alleen nodig is om de beroepsopleiding in het kader van de erkenning van een beroepstitel aan te vatten, maar ook om de master-na-master specialistische geneeskunde te starten. Dat de beroepsopleiding voor de erkenningsprocedure voor een beroepstitel *de facto* samenvalt met de master-na-master specialistische geneeskunde, doet geen afbreuk aan het feit dat de selectiecriteria die verzoekster hanteert, ook gewoon selectiecriteria zijn om toegang te krijgen tot de master-na-master (ma-na-ma) specialistische geneeskunde. Die criteria zijn dus niets meer of minder dan een beperking van de toegang tot die ma-na-ma, die overigens ruimer is dan alleen maar de beroepsopleiding. Verzoekster heeft wezenlijk de toegang tot de ma-na-ma geregeld, waar dan toevallig ook de beroepsopleiding in vervat zit. Zij heeft daarbij duidelijk gebruik gemaakt van haar onderwijsbevoegdheid. Dit betekent dat de beslissing om aan de verwerende partij geen ‘aanvaardingsattest’ te geven, een beslissing is die kadert in het onderwijsbeleid van verzoekster en dus een studievoortgangsbeslissing is.

De bodemrechter heeft er terecht op gewezen dat hij zich steeds bevoegd acht om te oordelen over beslissingen die betrekking hebben op bijzondere toelatingsvoorwaarden voor een bepaalde opleiding. Die rechtspraak wordt door verzoekster niet betwist. Het middel stelt enkel dat de beslissing over het aanvaardingsattest geen beslissing is over bijzondere toelatingsvoorwaarden inzake de toegang tot de master-na-master maar een beslissing over de toegang tot de beroepsopleiding. Die stelling is echter onjuist. De bodemrechter geeft terecht een ruime interpretatie aan het begrip ‘studievoortgangsbepaling’. De Raad van State heeft er in zijn arrest nr. 200.012 van 26 januari 2010 ook al op gewezen dat de lijst van ‘studievoortgangsbepalingen’, zoals opgenomen in de Codex Hoger Onderwijs, niet als limitatief moet worden beschouwd, maar moet worden ingevuld vanuit de bedoeling van de decreetgever bij het oprichten van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen. Er anders over oordelen zou op gespannen voet staan met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. De bepaling om geen ‘aanvaardingsattest’ toe te kennen is dus een studievoortgangsbepaling.

Dat de verwerende partij “bekwaam werd geacht” maar niet nuttig gerangschikt is, verandert hieraan niets. De toevoeging van het quotum heeft tot gevolg dat geen aanvaardingsattest wordt uitgereikt, maar ook dat is een studievoortgangsbepaling. Het quotum belet namelijk dat iemand enkel de master-na-master specialistische geneeskunde aanvat, zelfs al streeft die enkel de master-na-master en niet de erkende beroepstitel na. Of zo een quotum rechtsgeldig aan de toelatingsvoorwaarden kan worden gekoppeld, betreft de grond van de zaak. Feit is, aldus de verwerende partij, dat het quotum niet het gevolg is van de federale regeling inzake de planning van het medisch aanbod, maar alleen voortvloeit uit het beleid dat verzoekster voert inzake de planning van haar eigen onderwijs. Dat dit onderwijsbeleid mede tot doel heeft om maximaal voordeel te halen uit de regeling inzake de contingentering, verandert niets aan het feit dat het een puur onderwijsbeleid blijft, waarbij de studievoortgang van kandidaat-specialisten bij het overschakelen van de master in de geneeskunde naar de master-na-master

specialistische geneeskunde ernstig wordt beknot. De beslissingen die uit dit beleid voortvloeien zijn “raszuivere” studievoortgangsbepalingen.

Het valt volgens de verwerende partij niet te verantwoorden dat een dergelijke beslissing niet onder de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen zou vallen, des te meer aangezien het de wens van de decreetgever was om alle betwistingen inzake studievoortgang aan deze administratieve rechter toe te vertrouwen. “Uiterst ondergeschikt”, namelijk wanneer de Raad van State de betrokken beslissingen niet als studievoortgangsbepalingen zou aanmerken, acht de verwerende partij het gepast om het Grondwettelijk Hof te ondervragen of de artikelen II.285, tweede lid, en I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet schenden, in samenhang gelezen met artikel 6.1 EVRM, doordat de beslissing van een universiteit, om aan een student geen aanvaardingsattest toe te kennen teneinde deze toe te laten een master-na-master opleiding specialistische geneeskunde aan te vatten, geen voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen aanvechtbare studievoortgangsbepaling zou zijn.

Beoordeling

10. Naar artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt, is een ‘studievoortgangsbepaling’ een van de volgende beslissingen:

- “a) een examenbeslissing, zijnde elke beslissing die, al dan niet op grond van een deliberatie, een eindoordeel inhoudt over het voldoen voor een opleidingsonderdeel, meer opleidingsonderdelen van een opleiding, of een opleiding als geheel;
- b) een examentuchtbeslissing, zijnde een sanctie opgelegd naar aanleiding van examenfeiten;
- c) de toekenning van een bewijs van bekwaamheid, dat aangeeft dat een student op grond van eerder verworven competenties of eerder verworven kwalificaties bepaalde competenties heeft verworven;
- d) de toekenning van een vrijstelling, zijnde de opheffing van de verplichting om over een opleidingsonderdeel, of een deel ervan, examen af te leggen;
- e) een beslissing waarbij het volgen van een schakel- en/of voorbereidingsprogramma wordt opgelegd en waarbij de studieomvang van dergelijk programma wordt vastgesteld;

- f) het opleggen van een maatregel van studievoortgangsbewaking, bedoeld in artikel II.245 [*lees: II.246*];
- g) het weigeren van het opnemen van een bepaald opleidingsonderdeel in het diplomacontract waarvoor de student die een geïndividualiseerd traject volgt, zich nog niet eerder heeft ingeschreven;
- h) een beslissing inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel II.256.”

Aan dit begrip ontleent de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, krachtens artikel II.285, tweede lid, van de Codex Hoger Onderwijs, zijn bevoegdheid om als administratief rechtscollege te oordelen.

11. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat de verwerende partij het verwerven van een gereguleerde bijzondere beroepstitel nastreeft, namelijk ‘geneesheer-specialist in de orthopedische heelkunde’. Tussen partijen wordt niet betwist dat de door de verwerende partij initieel bestreden beslissingen “onder B en C” eraan in de weg staan dat zij toegang krijgt tot een door verzoekster georganiseerde opleiding leidend naar die beroepstitel.

12. Zoals de bedoelde opleiding in de specialistische geneeskunde wordt aangeboden door verzoekster, is deze ingebed in een ‘master-na-masteropleiding’, in de zin van artikel II.190 van de Codex Hoger Onderwijs.

13. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt voorts dat verzoekster de toegang tot de master-na-master in de specialistische geneeskunde, met toepassing van artikel II.190 van de Codex Hoger Onderwijs, afhankelijk maakt van twee toelatingsvoorwaarden, namelijk (i) beschikken over een diploma basisarts en (ii) beschikken over een ‘aanvaardingsattest’ van de KULeuven – dat is het zogenaamde ‘universitair attest’ zoals bedoeld in artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’:

“het nominatief attest uitgereikt door de persoon die belast is met het bestuur van een faculteit geneeskunde van een Belgische universiteit, of een persoon daartoe door deze aangewezen, aan een kandidaat voor een opleiding leidend tot een van de beroepstitels, voorbehouden aan de houders van een wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde of van de academische graad van arts, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheelkunde, die over een diploma van arts met een basisopleiding beschikt afgegeven door een Belgische universiteit; dat het bewijs levert dat in de loop van een bepaald jaar de betrokken kandidaat bij de Faculteit geneeskunde van die universiteit een volledige cursus kan beginnen leidend tot een van de voornoemde beroepstitels, en dat aantoon in hoever, indien dit het geval is, de betrokken kandidaat over een vrijstelling van contingentering beschikt.”

14. De vaststellingen *sub* 12 en 13 leiden tot het besluit dat verzoekster onmiskenbaar heeft aangenomen dat de in geding zijnde opleiding (mede) beheerst wordt door de Vlaamse regelgeving inzake onderwijs, in het bijzonder de Codex Hoger Onderwijs.

Hiermee spoort de vaststelling dat bij besluit nr. 1156 van 22 september 2014 de opleiding ‘Master of Medicine in de specialistische geneeskunde’ (master-na-master) van verzoekster werd geaccrediteerd door de bevoegde accreditatieorganisatie NVAO. Die accreditatie geldt voor opleidingen die “overeenkomstig deze codificatie” worden georganiseerd (artikel II.133, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs) en wordt verkregen “op aanvraag van het instellingsbestuur” (artikel II.134, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs).

15. Dat de toegang tot het specifieke gezondheidszorgberoep federale materie is en de theoretische opleiding tevens kadert in de daartoe leidende beroepsopleiding, verandert aan de voorgaande conclusie niets. Evenmin de vaststelling dat de KULeuven de toegang tot de bedoelde ma-na-ma “onlosmakelijk” koppelt aan de mogelijkheid om de stage te kunnen volgen die vereist is voor de latere beroepserkenning.

16. De bodemrechter heeft vastgesteld “dat de aanvaardingsattesten al dan niet worden afgeleverd op basis van een bekwaamheidsonderzoek en een vergelijkende selectie”.

Hij is voorts van oordeel dat de weigering van het ‘aanvaardingsattest’ een ‘examenbeslissing’ is, in de zin van artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs.

17. Een ‘examenbeslissing’ is, aldus nogmaals de reeds aangehaalde definitie in artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs:

“elke beslissing die, al dan niet op grond van een deliberatie, een eindoordeel inhoudt over het voldoen voor een opleidingsonderdeel, meer opleidingsonderdelen van een opleiding, of een opleiding als geheel.”

Over het begrip ‘examenbeslissing’ staat in de parlementaire stukken nog het volgende te lezen (*Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 1960/1, 8):

“Duidelijk moet worden gesteld dat examenbeslissingen niet louter deliberatiebeslissingen betreffen, maar wel elke beslissing die een eindoordeel inhoudt over het voldoen voor een opleidingsonderdeel, meerdere opleidingsonderdelen, of een opleiding als geheel. Daarbij moet uitdrukkelijk worden verwezen naar de ontwerp tekst inzake de flexibele leerwegen in het hoger onderwijs, dewelke toelaten dat het slagen voor een opleidingsonderdeel leidt tot een creditattest, zonder dat één en ander alsnog het voorwerp van een deliberatie moet uitmaken.

Vereist is wel – het begrip wijst er zelf op – dat er inderdaad een examenbeslissing of, nog meer generiek, een evaluatiebeslissing heeft plaatsgevonden. Indien de decreetgeving op de flexibele leerwegen in het hoger onderwijs ertoe zou nopen dat ook beslissingen inzake het attesteren van een bepaalde bekwaamheid aan het rechtscollege worden voorgelegd, zal dit uitdrukkelijk in de tekst moeten worden opgenomen.”

18. De toekenning of de weigering van een ‘universitair attest’ of ‘aanvaardingsattest’ “afgeleverd op basis van een bekwaamheidsonderzoek en een vergelijkende selectie” is geen eindoordeel over de vraag of een student volstaan heeft voor een opleidingsonderdeel, meerdere opleidingsonderdelen of een opleiding als geheel. Er heeft daarbij geen “examenbeslissing of, nog meer generiek, een evaluatiebeslissing [...] plaatsgevonden”. De uitreiking van het meer-

vermelde attest heeft betrekking op de vraag of een kandidaat tot een opleiding wordt toegelaten en gaat dus – per definitie – vooraf aan enige beoordeling of die kandidaat heeft voldaan aan opleidingsonderdelen of de gehele opleiding.

19. De verwerende partij kan in dat verband in haar verwijzing naar arrest nr. 200.012 van 26 januari 2010 van de Raad van State niet worden bijgevallen. In de zaak die tot het voornoemde arrest heeft geleid, waren – op het eerste gezicht, want beoordeeld in een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – in de parlementaire werken tekstuele argumenten aanwezig om op grond van de bedoeling van de decreetgever tot de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen te besluiten. Bovendien betrof het een beslissing waarbij precies wél een eindoordeel over de competenties van een persoon werd gevormd met het oog op de rechtstreekse toekenning van een diploma. Een dergelijke nauwe verwantschap tussen de thans aan de bodemrechter – onder de voorwerpen ‘B’ en ‘C’ – voorgelegde beslissingen en het begrip ‘examenbeslissing’, als bedoeld in artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs, ontbreekt.

20. De in geding zijnde handelingen “onder B en C” zijn geen ‘examenbeslissing’ en dus geen studievoortgangsbepaling in de zin van artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs.

Het middel is in zoverre gegrond.

21. De verwerende partij argumenteert op de terechtzitting in ondergeschikte orde dat het aanvaardingsattest binnen het door de KULeuven gehanteerde systeem minstens fungeert als een bewijs van bekwaamheid en dus een studievoortgangsbepaling is in de zin van artikel I.3, 69°, c), van de Codex Hoger Onderwijs.

Het valt echter aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen als feitenrechter toe om – na de hierna uit te spreken cas-

satie en nadat de partijen in het geding de kans hebben gekregen om zich erover uit te spreken – te beoordelen of de in geding zijnde beslissing een studievoortgangsbepaling kan zijn in de zin van de andere onderdelen van artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs.

VIII. Verzoek tot prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof

22. Om de redenen, meer uitvoerig toegelicht in arrest nr. 209.304 van 30 november 2010, betreft het geschil een betwisting die door de decreetgever in – thans – de Codex Hoger Onderwijs, inzonderheid artikel II.273, is opgevat als een geschil over de contractuele rechtsbetrekking tussen partijen. De decreetgever heeft dit geschil meer bepaald beschouwd als betrekking hebbend op een politiek subjectief recht. Beslechting van geschillen betreffende politieke subjectieve rechten behoort krachtens artikel 145 van de Grondwet tot de bevoegdheid van de justitiële rechter, “behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen”. Welnu, enkel de geschillen over ‘studievoortgangsbepalingen’ in de zin van de Codex Hoger Onderwijs – en de hier niet ter zake zijnde beslissingen over de teruggave van leerkrediet of over vermeldingen in de Databank Hoger Onderwijs – zijn door de decreetgever toebedeeld aan de administratieve rechter. Bij het nemen van een studievoortgangsbepaling, aldus nog de decreetgever overeenkomstig artikel II.274 van de Codex Hoger Onderwijs, treedt het bestuur van de onderwijsinstelling – overigens ongeacht of deze een administratieve overheid is of een privaatrechtelijk vormgegeven onderwijsinstelling – of enig orgaan dat werkt onder de verantwoordelijkheid van het bestuur, op “als openbare dienst, die in een reglementaire verhouding staat tot de student”.

23. Hieruit volgt volgens de verwerende partij een verschil in behandeling, op het vlak van de geboden rechtsbescherming, tussen personen die een studievoortgangsbepaling aanvechten zoals bedoeld in artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs en personen die een weigering aanvechten tot inschrijving in de master-na-master gespecialiseerde geneeskunde, gesteund op de weigering van een ‘universitair attest’. Zij is van mening dat dit verschil in be-

handeling, dat volgt uit de wil van de decreetgever, strijdt met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang met artikel 6.1 EVRM. Indien laatstgenoemde weigering immers geen studievoortgangsbepaling is in de strikte zin van de Codex Hoger Onderwijs, raakt ze wel de studievoortgang in ruime zin, aangezien ze de toegang tot een master-na-master opleiding verhindert.

24. Het verzoek tot prejudiciële vraagstelling is voorbarig, aangezien het nog op de weg ligt van de bodemrechter om te onderzoeken of de bedoelde weigering een studievoortgangsbepaling is in de zin van artikel I.3, 69°, c), van de Codex Hoger Onderwijs zoals de verwerende partij betoogt - of nog anderszins. Het staat daarbij aan die rechter om het Grondwettelijk Hof te verzoeken uitspraak te doen op vragen die te dien aanzien voor hem zullen worden opgeworpen.

IX. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep in de zaak A. 214.118

25. De hierna uit te spreken nietigverklaring in de zaak A. 214.122 om reden dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen onbevoegd is om zich op grond van artikel II.285, tweede lid, j° artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs uit te spreken over het geschil aangebracht tegen de voorwerpen “onder B en C”, leidt ertoe dat het cassatieberoep in de zaak A. 214.118 – zoals gezien door verzoekster beperkt “voor zover deze [bestreden bepaling] betrekking heeft (of juist geen betrekking heeft) op de betwisting met betrekking tot het al dan niet afgeven van het aanvaardingsattest”, dit “zowel binnen als buiten contingent” – geen voorwerp meer heeft. Reden waarom het beroep moet worden verworpen.

BESLISSING

1. De zaken A. 214.118 en A. 214.122 worden samengevoegd.

2. De Raad van State vernietigt besluit nr. 2014/113 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen van 30 september 2014 be-

halve in de mate waarin dit besluit de examenbeslissing van de examencommissie van de KULeuven van 24 juni 2014 en de beslissing van de vicerector studentenbeleid van de KULeuven van 11 juli 2014 genomen in het kader van het intern beroep van XXXX vernietigt.

3. De Raad van State verwerpt het beroep in de zaak A. 214.118.

4. Dit arrest zal in de registers van voormeld rechtscollege worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde besluit.

5. De zaak wordt verwezen naar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, anders samengesteld.

6. XXXX wordt verwezen in de kosten van de beide cassatieberoepen, begroot op 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 oktober 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren